

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Αυτός ο Δεκαπενταύγουστος είναι η δική μας ευκαιρία για πνευματικό αγώνα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Την τοπική κοινότητα Κυρά Βγένας που υπάγεται στην δημοτική ενότητα Παραβόλας του Δήμου Αγρινίου επισκέφθηκε το πρωί του Σαββάτου 1 Αυγούστου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Η Κυρά Βγένα είναι ένα μικρό ορεινό, γραφικό και καταπράσινο χωριό με λίγους κατοίκους, το οποίο βρίσκεται στις βόρειες όχθες της λίμνης Τριχωνίδος, στους πρόποδες της δυτικής πλευράς του Παναιτωλικού όρους.

Ο Σεβασμιώτατος μετέφερε προς ευλογία και αγιασμό των λιγοστών κατοίκων και των παραθεριστών την Ιερά Εικόνα των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, η οποία περιέχει εγκιβωτισμένο τεμάχιο του Τιμίου Ξύλου και φυλάσσεται στο Σκευοφυλάκιο της Ιεράς Μητροπόλεως, αφού την 1η Αυγούστου η Εκκλησία μας

εορτάζει την πρόοδο και την προσκύνηση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού του Κυρίου μας, Ιησού Χριστού.

Στον Ιερό Ενοριακό Ναό της Αγίας Τριάδος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ενώ κατά την Απόλυση τέλεσε και το Ιερό Μνημόσυνο ευλαβούς Ενορίτου.

Κατά το κήρυγμά του αναφέρθηκε «στην ευλογημένη περίοδο του Δεκαπενταυγούστου, των δεκαπέντε αυτών ημερών που είναι αφιερωμένες στην εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου και της ενδόξου Μεταστάσεώς Της».

Τόνισε ότι «από σήμερα ξεκινάμε ένα πνευματικό οδοιπορικό, που θα μας οδηγήσει μέχρι το Θεομητορικό Μνήμα στη Γεθσημανή. Για δεκατέσσερις ολόκληρες ημέρες θα νηστέψουμε, θα προσευχηθούμε, θα συμμετάσχουμε στις ακολουθίες των Παρακλητικών Κανόνων προς την Υπεραγία Θεοτόκο, θα γονατίσουμε μπροστά στην ιερή εικόνα Της, θα ανάψουμε το κερί και το καντήλι της ευλαβείας μας, θα επικαλεσθούμε τη μεσιτεία και την πρεσβεία Της και θα Την τιμήσουμε ως Μητέρα της Ζωής.

Και στο τέλος, με ευλάβεια, θα προσκυνήσουμε το θεοδόχο Σκήνωμά Της, όπως έπραξαν οι Άγιοι Απόστολοι και οι Μαθητές του Κυρίου, για να Τη συνοδεύσουμε μέχρι το Μνημείο της στη Γεθσημανή και να βιώσουμε τη χαρά της ενδόξου εις ουρανούς Μεταστάσεώς Της».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε επίσης στη σημασία της προβολής του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού του Κυρίου μας, κατά την πρώτη ημέρα της νηστείας του Δεκαπενταυγούστου, εξηγώντας ότι πρόκειται για μια παράδοση και μια εορτή που τελούνταν με κάθε λαμπρότητα στην Κωνσταντινούπολη, στα χρόνια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Η κίνηση αυτή δεν είναι τυχαία, καθώς «δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε έναν πνευματικό αγώνα, εάν δεν στηριχθούμε πρώτα στον Τίμιο Σταυρό του Κυρίου μας». Ο Σταυρός λειτουργεί ως πνευματική θωράκιση απέναντι στις αντιξοότητες και τους πειρασμούς που επιδιώκουν να αποτρέψουν τον πιστό από την ολοκλήρωση του πνευματικού του αγώνα.

«Για δεκατέσσερις ολόκληρες ημέρες θα ασκηθούμε σωματικά και πνευματικά. Θα προσπαθήσουμε να προετοιμάσουμε τόσο το σώμα όσο και την ψυχή μας, ώστε να εορτάσουμε το “Πάσχα του καλοκαιριού”. Είναι τόσο μεγάλη αυτή η εορτή, ώστε δεν μπορούμε να εμφανισθούμε απροετοίμαστοι ενώπιον της Παναγίας μας.

Οφείλουμε, λοιπόν, με τη νηστεία, με την εξομολόγηση, με την προσευχή και με κάθε πνευματικό αγώνα, να επιδιώξουμε μία αληθινή πνευματική αναγέννηση, μία εσωτερική μεταμόρφωση, μία ουσιαστική προετοιμασία της ψυχής και του σώματός μας».

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην έννοια της «σταύρωσης» του θελήματος. Ο Σεβασμιώτατος εξήγησε ότι «ο σκοπός του πνευματικού μας αγώνα δεν είναι μόνο να σταθούμε άξιοι ενώπιον του Θεού και της Παναγίας μας. Ο πνευματικός μας αγώνας πρέπει να έχει σταυρικό χαρακτήρα. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει να σταυρώσουμε το θέλημά μας. Να νεκρώσουμε τα πάθη και τις εμπαθείς επιθυμίες μας. Να αποτάξουμε τον εγωισμό, τη φιλαυτία και την υπερηφάνειά μας. Να ταπεινωθούμε ενώπιον του Θεού, ώστε να γίνουμε δεκτικοί της χάριτός Του και να αξιωθούμε του ελέους Του».

Υπογράμμισε επίσης, ότι ο μεγαλύτερος εχθρός μας στην πνευματική ζωή είναι ο εγωισμός και τόνισε ότι «εάν δεν τον νικήσουμε, κανένας πνευματικός αγώνας δεν πρόκειται να καρποφορήσει. Εάν δεν αποβάλουμε τον εγωισμό και δεν ενδυθούμε την ταπείνωση, τότε θα φθάσουμε κενοί, άκαρποι και πνευματικά φτωχοί ενώπιον της Υπεραγίας Θεοτόκου».

Συνεχίζοντας την ομιλία του τόνισε ιδιαιτέρως, ότι ο πνευματικός αγώνας και η πνευματική μας προετοιμασία συνδέεται άρρηκτα με τη σχέση μας με τον συνάνθρωπο.

«Όσο εύκολο κι αν είναι να νηστέψω και να στερηθώ ορισμένες τροφές για δύο εβδομάδες, πιστέψτε με, δεν είναι καθόλου εύκολο να συμβιώνω ειρηνικά με τους άλλους· να τους δικαιολογώ, να τους συγχωρώ, να διατηρώ πάντοτε έναν καλό λογισμό γι' αυτούς.

Σκεφθείτε, λοιπόν, από σήμερα μέχρι την εορτή της Παναγίας να κάνουμε έναν ακόμη αγώνα: να προσπαθούμε να ανακαλύπτουμε μόνο τα καλά γνωρίσματα των άλλων και να δικαιολογούμε τις όποιες αδυναμίες τους.

Να μάθουμε να αγαπούμε και όχι να τρέφουμε μέσα μας μίσος, φιλονικία ή κατάκριση. Να μπορούμε να συγχωρούμε όλους, για όσα, δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα, πράττουν εναντίον μας.

Αυτή η μορφή του πνευματικού αγώνα είναι ίσως η δυσκολότερη, γιατί έρχεται να συγκρουστεί με τον μεγαλύτερο εχθρό μας, που είναι ο εγωισμός».

Κλείνοντας την ομιλία του ο Σεβασμιώτατος προέτρεψε όλους να μην αναβάλλουμε τον πνευματικό μας αγώνα. «Η ευκαιρία είναι τώρα. Αυτός ο Δεκαπενταύγουστος είναι η δική μας ευκαιρία. Ας μην την αφήσουμε να περάσει ανεκμετάλλευτη.

Όλοι μαζί, ενωμένοι, ας ξεκινήσουμε αυτό το όμορφο πνευματικό οδοιπορικό. Θα μας συντροφεύουν οι υπέροχοι ύμνοι των δύο Παρακλητικών Κανόνων. Θα μας συντροφεύει η ίδια η Παναγία μας. Ως φιλόστοργη Μητέρα θα συνοδεύει την πνευματική μας πορεία, θα ενισχύει τον αγώνα μας και θα πρεσβεύει αδιάκοπα για όλους μας».

Κατά την Απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας απένειμε το οφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου στον Εφημέριο της Κυρά Βγένας π. Δημήτριο Αυγέρη, τον οποίο ευχαρίστησε με θερμούς λόγους, διότι παρότι την συνταξιοδότησή του και την αποχώρησή του από την ενεργό υπηρεσία, συνεχίζει ασταμάτητα να διακονεί την Ενορία της Κυρά Βγένας, λέγοντα μεταξύ άλλων: «Θέλω να ευχαριστήσω δημόσια τον π. Δημήτριο, γιατί δεν αφιέρωσε μόνο τη δική του ζωή στην Εκκλησία, αλλά πρόσφερε και ένα από τα παιδιά του στην Ιερωσύνη, τον π. Αναστάσιο. Ανήκει σε εκείνη την ευλογημένη χορεία των Κληρικών που αξιώθηκαν να δουν τη διακονία τους να συνεχίζεται μέσα από τα ίδια τους τα παιδιά.

Θα του απονείμουμε το οφφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου, ως ελάχιστη αναγνώριση της πολυετούς, αθόρυβης και ευλογημένης προσφοράς του στην Εκκλησία.

Εύχομαι ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός του Κυρίου μας να τον ενδυναμώνει πάντοτε, να του χαρίζει υγεία, δύναμη και μακροημέρευση, ώστε να συνεχίσει να υπηρετεί με την ίδια αγάπη τον λαό του Θεού και να απολαμβάνει τους πνευματικούς καρπούς της ιερατικής του διακονίας».

[Πατήστε ΕΔΩ για περισσότερες φωτογραφίες](#)